



The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji

Nedjelja, 8. srpnja 2012.

[\[Video\]](#)

"Nemo propheta in patria"

Draga braćo i sestre!

Želim se kratko zadržati na ulomku iz Evanđelja ove nedjelje iz kojeg je preuzeta poznata izreka "Nemo propheta in patria" to jest nijedan prorok nije dobro došao u svojem zavičaju, u kraju u kojem je odrastao (usp. Mk 6, 4). Naime, nakon što je Isus, s tridesetak godina, napustio Nazaret i neko vrijeme prolazio krajevima propovijedajući i čineći ozdravljenja na drugim mjestima, vratio se jednom prigodom u svoj kraj i počeo naučavati u sinagogi. Njegovi su sugrađani "preneraženi" zbog njegove mudrosti i, budući da su ga poznavali kao "sina Marijina" i "drvodjeljina" koji je živio među njima, namjesto da ga prime s vjerom sablažnjavahu se o njega (usp. Mk 6, 2-3). To je razumljivo jer kada ljudi dobro poznaju nekog čovjeka teško im je izdići svoj pogled iznad čisto ovozemaljske zbilje i otvoriti se Bogu. Sam Isus navodi kao primjer iskustvo prorokâ iz izraelskog naroda koji su upravo u svojem kraju bili prezreni te se s njima poistovjećuje. Zbog te duhovne skučenosti, Isus nije mogao u Nazaretu "učiniti ni jedno čudo, osim što ozdravi nekoliko nemoćnika stavivši ruke na njih" (Mk 6, 5). Naime, Kristova čuda nisu pokazivanje moći, već znakovi Božje ljubavi, koja se ostvaruje tamo gdje susreće čovjekovu vjeru. Origen piše: "Jednako kao što među ljudima postoji neka prirodna uzajamna privlačnost, kao između magneta i željeza... tako i ta vjera privlači Božju moć" (*Commento al Vangelo di Matteo 10, 19*).

Dakle, čini se da Isus – kao što se kaže – pokušava samom sebi objasniti loš prijem na kojeg je naišao u Nazaretu. Međutim, na kraju izvješća, nalazimo jedno opažanje koje govori sasvim suprotno. Evanđelist piše naime da se Isus "čudio njihovoj nevjeri" (Mk 6, 6). Čuđenju sugrađana, koji su se sablažnjavali, odgovara Isusovo čuđenje. I on se, u stanovitom smislu, sablažnjava!

Premda zna da nijedan prorok nije dobrodošao u svome zavičaju, zatvorenost srca njegova naroda, ipak, ostaje za njega nedokučivom tajnom: kako je moguće da ne prepoznaju svjetlo Istine? Zašto se ne otvore Božjoj dobroti, koji je htio dijeliti naše čovječstvo? Naime, čovjek Isus iz Nazareta je odsjaj Boga, u njemu Bog u punini prebiva. I dok mi stalno tražimo druge znakove, druga čudesa, ne opažamo da je pravi znak on, utjelovljeni Bog, on je najveće čudo svemira: sva Božja ljubav zatvorena u jedno ljudsko srce, u jedno ljudsko lice.

Ona koja je istinski shvatila tu stvarnost jest Djevica Marija, blažena jer je povjerovala (usp. Lk 1, 45). Marija se nije sablaznila o svog Sina: njezino čuđenje prema njemu je puno vjere, puno ljubavi i radosti, dok ga promatra tako ljudskog i ujedno tako božanskog. Naučimo od nje, naše Majke u vjeri, prepoznati u Kristovu čovječstvu savršenu objavu Boga.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, s radošću vas dočekujem ovdje u Castel Gandolfu, gdje sam došao prije nekoliko dana. Srdačno pozdravljam lokalnu zajednicu i svim obiteljima želim da nađu vremena za odmor i okrjepu duše i tijela.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana